

Ultimul Romantic

Stefan Doroftei Doimaneanu

Ultimul romantic

Oare mai iubește cineva
Măcar ceva, într-o-câtva ?

Măcar pe acest crin,
Fermecător, sublim,
Ce cântă-n nopți
Cu glas divin ?

Sau chiar pe-această frunză
Moartă-n drum,
Călcă-n goană
Și de savant
Și de nebun ?

Va mai dori vreodată un pedant,
Ce uneori mai este și galant,
Să afle din ce cauze
O floare a murit
Devreme-n primăvara ei,
Sau chiar
În miezul verii cel torid,
Sau în final de toamnă criminal;
Cine-a ucis-o în final ?

Un răsărit de soare-n dimineți,
Sau un apus pe zare prin nămeți
Mai fascinează,
Și mai răscolește
Miracolul din frumuseți ?

Un nor rătăcitor pe bolta înstelată
Ce pare doar o pată pe ia,
Cu aștrii înflorată
Prin care raze și săgeți lunare
Pătrund cu teamă, tresărind
Și în priviri
Picturi halucinante zămislind,
Mai leagă noi iubiri ?

Mai este cineva un „eu”
Așa, un fir răzleț de astru-n apogeu

Să se înțepe uneori în mare
Când veșnicia-l pedepsește
Răpindu-i cerul
Din infinita lui cărare?

Rămas-am numai eu
Înfășurat în ploaie și în curcubeu
Să redescopăr
Fruntea aburindă-a norilor,
Să-l spăl pe ochi pe soare
Cu roua rece-a zorilor
Când se trezește somnoros din mare?

Rămas-am numai eu,
Să mă revăd la matineu
Când mă scufund adânc
În ochii semenilor mei
Și scot minunile ascunse
Din codrii sufletelor lor
Fără să îmi doresc să fiu un corifeu ?